

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

Τ.Θ. 90, 19011 ΑΥΛΩΝΑΣ - ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016 - Α.Φ.171 - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 0,01 ΕΥΡΩ

“Ίδού, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι, διότι θέλει σαλπίσει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή.” Α΄ Κορ.15:51-52

Ουράνια ελπίδα

« Για την ελπίδα σας σε όλα όσα είναι αποθησαυρισμένα για σας στον ουρανό, για τα οποία ακούσατε ήδη από το κήρυγμα του ευαγγελίου, που περιέχει την αλήθεια» (Κολ.1:5)

Αδελφοί, ποια είναι η ελπίδα, που είναι αποθησαυρισμένη για εμάς στον ουρανό; Θα χρειάζονταν πολλά κηρύγματα για να περιγράψουμε όλες τις μορφές αγαλλίας που ανήκουν σε αυτή την ελπίδα. Είναι η ελπίδα της νίκης, γιατί θα νικήσουμε κάθε εχθρό και ο σατανάς θα καταπατηθεί κάτω από τα πόδια μας. Ετοιμάζεται ένας φοίνικας νίκης για τα χέρια μας και ένα στέμμα για το κεφάλι μας. Ο αγώνας της ζωής μας δεν θα τελειώσει με ήττα, αλλά με ολοκληρωμένο και αιώνιο θρίαμβο, γιατί θα υπερνικήσουμε με το αίμα του Αμνού.

Δεν ελπίζουμε μόνο σε νίκη, αλλά εμείς προσωπικά θα αποκτήσουμε την τελειότητα. Κάποια μέρα θα πετάξουμε το βάλτο της αμαρτίας και θα βρεθούμε στην ομορφιά της αναγεννημένης ζωής μας. Αλήθεια, «τι πρόκειται να γίνουμε δεν έχει ακόμη φανερωθεί», αλλά όταν σκεφτούμε τον απaráμιλλο χαρακτήρα του Κυρίου μας Ιησού, γεμίζουμε από χαρά με τη βεβαιότητα ότι «θα γίνουμε όμοιοι με Αυτόν» (Α΄Ιωα.3:2). Ω, απaráμιλλη χαρά να είσαι τόσο άγιος, άκακος και αμόλυντος όπως ο αγαπημένος μας Κύριος! Πόσο απολαυστικό είναι να μην έχουμε πλέον κλίση προς την αμαρτία. Πόσο μακάριοι θα είμαστε όταν συνειδητοποιούμε ότι οι άγιες επιθυμίες και τα ιδανικά μας δεν έχουν αδυναμίες ή ατέλειες που παραμένουν. Η φύση μας θα είναι τέλεια και πλήρως αναπτυγμένη σε όλη της την αναμάρτητη υ-

περοχή.

Θα αγαπούμε το Θεό όπως κάνουμε και τώρα, αλλά, ω, πόσο πιο έντονα! Θα χαίρομαστε στο Θεό όπως και τώρα, αλλά, ω, τι βάθος θα υπάρχει σε αυτή την χαρά! Θα απολαμβάνουμε να Τον υπηρετούμε όπως και τώρα, αλλά τότε δεν θα υπάρχει ψυχρότητα καρδιάς, ούτε ατονία πνεύματος, ούτε πειρασμοί για να τους αποφύγουμε. Η υπηρεσία μας θα είναι τόσο τέλεια όσο είναι αυτή των αγγέλων. Έτσι, θα πούμε στον εαυτό μας : «*Ευλόγησε τον Κύριο, ψυχή μου, και όλο μου το είναι, το όνομά Του τ' άγιο!*» (Ψαλ.103:1). Τότε δεν θα υπάρχει κρίση, ούτε αμαρτωλά πάθη. Δεν θα παραμείνει τίποτε που θα μολύνει, ή θα εξασθενήσει, ή θα δημιουργεί σύγχυση. Θα είμαστε τέλειοι, όλοι μαζί τέλειοι. Αυτή είναι η ελπίδα μας – νίκη επάνω στο κακό και τελειότητα σε ό,τι είναι καλό.

Περιμένουμε επίσης να απολαμβάνουμε ασφάλεια από κάθε κίνδυνο. Καθώς δεν θα υπάρχει κακό μέσα μας, έτσι δεν θα υπάρχει τίποτε γύρω μας ή σχετικό με εμάς, που να μας δημιουργήσει βλάβη. Κανένα προσωρινό κακό όπως πόνος, απώλεια, λύπη, μόχθος, ή επιτίμηση, δεν θα μας πλησιάσει. Όλα θα είναι γεμάτα ασφάλεια, ειρήνη, ανάπαυση και χαρά. Κανένα πνευματικό κακό δεν θα εισβάλει σε εμάς στον ουρανό. Καμία αμφιβολία, δυσκολία, φόβος, σύγχυση, δεν θα μας δημιουργήσει δυστυχία. Εδώ βλέπουμε με δυσκολία μέσα από γυαλί και γνωρίζουμε «*κατά μέρος*», αλλά εκεί θα δούμε πρόσωπο προς πρόσωπο. Αυτή είναι μια υπέροχη ελπίδα. Και έπειτα, κανένας πνευματικός εχθρός δεν θα μας επιτεθεί, κανένας κό-

σμος, καμία σάρκα, κανένας διάβολος δεν θα μπορέσει να καταστρέψει την ουράνια ανάπαυσή μας.

Διερωτάσαι, τι θα αποκομίσεις εσύ από αυτό; Στη γη τώρα η λατρεία της Κυριακής είναι γλυκιά, αλλά όταν τελειώσει, πρέπει να επιστρέψεις πάλι στη σκληρή, κοσμική πραγματικότητα. Εκεί η λατρεία της Κυριακής σου δεν θα τελειώνει ποτέ και ο διαχωρισμός σου από οποιαδήποτε κακία θα είναι ολοκληρωμένος. Θα είναι περιέργο για εσένα να μην αντιμετώπιζεις την Δευτέρα το πρωί καινούργιες φροντίδες, και σκληρή δουλειά. Ο ουρανός είναι τόσο ειρηνικός, ώστε οι θύελλες της γης είναι άγνωστες. Εκεί, όλα είναι ειρήνη και καθαρότητα, τελειότητα και ασφάλεια για πάντα.

Αυτή είναι η ελπίδα μας, ωστόσο υπάρχει κάτι ακόμα περισσότερο, καθώς έχουμε την ελπίδα της αιώνιας συντροφιάς με το Χριστό. Τι καταπληκτικός θα είναι ο ουρανός να κάθομαι στα πόδια του Κυρίου, να κοιτώ το πρόσωπό Του και να ακούω τη φωνή Του και ποτέ, ποτέ ξανά να μην Τον λυπήσω, αλλά να συμμετέχω σε κάθε θρίαμβο και δόξα Του για πάντα. Μετά, θα έχουμε συντροφιά με όλους τους αγίους Του μέσω των οποίων έχει δοξαστεί και μέσω των οποίων η εικόνα Του έχει καθρεφτιστεί. Δεν είναι ασύγκριτη ευδαιμονία;

Αδέρφια, περιμένουμε να χαρούμε στον ουρανό με μια ευτυχία πέρα από κάθε σύγκριση. Μάτι δεν την έχει δει ποτέ, ούτε αυτή την έχει ακούσει, ούτε η καρδιά την έχει συλλάβει, καθώς υπερβαίνει κάθε ανθρώπινη χαρά.

Η Νύμφη έρχεται!

Αγαπημένα αδέρφια εν Κυρίω, ξυπνήστε! Ξυπνήστε!

Ας σηκωθεί κάθε ψυχή.

Ας αποτινάξουμε την τεμπελιά και το λήθαργο των κοσμικών ανέσεων και της μαλθακότητας.

Ας εγερθούμε πάνω από κάθε περιφρονητική επιρροή θρησκευτικής τυπικότητας και πληκτικής ρουτίνας.

Ας απομακρύνουμε τα δόγματα της λανθασμένης θεολογίας, και ας προχωρήσουμε, στο πνεύ-

μα της διάνοιας μας και στην τρυφερότητα της καρδιάς μας, ώστε να συναντήσουμε την ερχόμενη Νύμφη. Μακάρι οι κατανυκτικοί λόγοι Του να έρθουν με φρέσκια δύναμη στην καρδιά μας: «*Να είστε, λοιπόν, άγρυπνοι, γιατί δεν ξέρετε ούτε την ημέρα ούτε την ώρα που θα έρθει ο Υιός του Ανθρώπου*» (Ματθ.25:13).

Μακάρι η γλώσσα της καρδιάς και της ζωής μας να είναι: «**Ναι, έλα, Κύριε Ιησού!**»

«Αδερφοί μου, να χαίρεστε όταν δοκιμάζεστε από πολλούς και διαφόρους πειρασμούς, γιατί πρέπει να ξέρετε ότι μέσα από τη δοκιμασία της πίστεώς σας γεννιέται η υπομονή.

Η υπομονή σας όμως πρέπει να κρατήσει ως το τέλος, για να γίνετε τέλειοι και ολοκληρωμένοι και να μην υστερείτε σε τίποτε.»

Ιακώβος 1:2-4

Υπακοή στο Χριστό και στην Εντολή Του

Ο Χριστός πρέπει να είναι ο Κύριος στη ζωή μας και Αυτός που θα κατέχει ολοκληρωτικά την καρδιά μας. Κανένας άλλος ή καμία ιδιοκτησία δεν πρέπει ν' αφήνουμε να έρχονται πριν από Αυτόν όσον αφορά τη στοργή μας, την προσοχή ή την υπακοή μας. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι μαζί με τον Απόστολο Παύλο να πούμε: «*Εκείνα που ήσαν σε μένα κέρδη, αυτά τα θεώρησα ζημία για τον Χριστό... απέναντι στο έξοχο της γνώσης τού Ιησού Χριστού τού Κυρίου μου για τον Οποίο ζημιώθηκα τα πάντα, και θεωρώ ότι είναι σκύβαλα, για να κερδίσω τον Χριστό*» (Φιλιπ. 3: 7-8).

Σ' αυτή την εποχή, της εύκολης πίστης και της ανεκτικότητας, ας σιγουρευτούμε ότι πληρούμε σε όλα και με χαρά τις προϋποθέσεις του Χριστού για μαθητεία. Ο Θεός ας κατέχει το πορτοφόλι μας, τη δύναμή μας και την προσωπικότητά μας. Ο Χριστός ας βασιλεύει στο θρόνο της καρδιάς μας. Όλοι μας οφείλουμε να Τον αγαπούμε και να Τον υπηρετούμε.

Ο Χριστός μάς διδάξε όχι να ικανοποιούμε τον εαυτό μας, αλλά να απαρνιόμαστε τον εαυτό μας. Όσο πιο πολύ απαρνιόμαστε τον εαυτό μας, τόσο περισσότερο θα λαμβάνουμε από το Θεό. Πρέπει να μάθουμε να κανονίζουμε τα

οικονομικά μας με προοπτική τη δόξα του Θεού. Η χριστιανική συνείδηση, που ενδιαφέρεται να περισσεύει και να υστερείται, πρέπει να μην είναι μια αρετή του παρελθόντος. Σήμερα όλα δείχνουν να συνδέονται με ό,τι είναι στη μόδα και στη χλιδή. Πάρα πολλοί χριστιανοί δυστυχώς έχουν γίνει κακομαθημένοι και ασύδοτοι στις προτιμήσεις τους και στον τρόπο ζωής.

Δεν μπορούμε να ζήσουμε άνετα και αποτελεσματικά χωρίς ψηλό κόστος ζωής και υπερβολική ικανοποίηση σε πράγματα που ικανοποιούν τις ορέξεις μας; Δεν θα μπορούσαμε να τα καταφέρουμε χωρίς όλα αυτά τα ασήμαντα και τα εξωτερικά, «φρου-φρου κι' αρώματα»; Έφτασε η ώρα να αφοσιωθούμε στα ουράνια και όχι στα επίγεια. Έφτασε η ώρα να θεωρήσουμε το όνειδος του Χριστού ως μεγαλύτερο πλούτο από τους θησαυρούς της Αιγύπτου (Εβρ. 11:26).

Ας καλλιεργήσουμε συνείδηση ιεραποστόλου και ας αποταμιεύουμε χρήματα για να σωθούν ψυχές. Μπορούμε να ζήσουμε με λιγότερα όταν έχουμε περισσότερα από αυτά που χρειάζονται για να ζήσουμε. Γινόμαστε πλούσιοι από το τι δίνουμε και όχι από το τι κρατάμε. Είθε ο Κύριος να μας διδάξει να

ταιριάξουμε την πιστότητά Του με τη δική μας. Είθε ο Θεός να μας δώσει ανθρώπους που να είναι τόσο γενναίοδωροι μ' Εκείνον, όπως είναι και Εκείνος μ' εμάς. Ο υλισμός είναι ένας μεγάλος εχθρός στις ιεραποστολές. Εμείς που λάβαμε δωρεάν, οφείλουμε δωρεάν και να δίνουμε.

Το να δίνουμε είναι ευλογία, όχι βάρος. Εμείς που ζούμε μέσω του Χριστού, έχουμε χρέος απέναντι σ' έναν κόσμο που πεθαίνει. Η ζωή που αγαπά τις ανέσεις αποτελεί άρνηση της κυριότητάς Του και της διαχείρισής Του. Σ' αυτές τις μέρες της ατομικότητας και της αδυναμίας, ας παραδώσουμε τον εαυτό μας και την υπόστασή μας στο ν' αγγίξουμε έναν κουρασμένο κόσμο για το Σωτήρα μας.

Ένδοξες ευκαιρίες επειγόντως μας καλούν. Αποτελεί ένα τιμημένο προνόμιο να είμαστε τα όργανα του Θεού για να ολοκληρώσουμε το μεγαλύτερο καθήκον στη γη. Σαν πιστοί εργάτες για το Σωτήρα μας, ας προχωρήσουμε μπροστά με πίστη κι' ας κάνουμε το καλλίτερο που μπορούμε για να αγγίξουμε τα εκατομμύρια που βρίσκονται σε άγνοια, ώστε να μην παραμείνουν σ' αυτήν την καταστροφική κατάσταση!

Νίκη με το Αίμα του Χριστού

«*Κι αυτοί τον νίκησαν με το αίμα τού Αρνίου, και με τον λόγο τής μαρτυρίας τους και δεν αγάπησαν την ψυχή τους μέχρι θανάτου*» (Αποκ. 12:11).

Με «το αίμα του Αρνίου», κάθε Χριστιανός έχει πάντοτε τη νίκη και όταν η ψυχή ζει με τη δύναμη του αίματος, οι πειρασμοί του σατανά σταματούν να μας παγιδεύουν. Εκεί όπου το άγιο αίμα του Αρνίου ραντίζεται, εκεί κατοικεί ο Θεός και φεύγει ο σατανάς. Στον ουρανό και στη γη και στις καρδιές μας, αυτές οι λέξεις αξίζουν σαν μια διακήρυξη βαθμιαίας νίκης: «*Κι αυτοί τον νίκησαν με το Αίμα του Αρνίου*».

Η νίκη πραγματοποιείται μέσω της πίστης. «*...και η νίκη που νίκησε τον κόσμο είναι τούτη: Η πίστη μας. Και ποιός είναι εκείνος που νικάει τον κόσμο, παρά αυτός που πιστεύει ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός τού Θεού;*» (Α' Ιωα. 5: 4β-5). «*Να έχετε θάρρος*», είπε ο Κύριός μας Ιησούς, «*Εγώ νίκησα τον κόσμο*» (Ιωα. 16:33). Ο σατανάς είναι ήδη ένας νικημένος εχθρός και δεν έχει το δικαίωμα, να ψιθυρίσει απολύτως τίποτα σε όποιον ανήκει στον Ιησού Χριστό. Από απιστία, ή από άγνοια, ή επειδή άφησα το γεγονός ότι έχω μερίδιο στη νίκη του Ιησού, ίσως δίνω πάλι στο

σατανά, μια εξουσία επάνω μου που έτσι κι αλλιώς δεν του ανήκει. Αλλά όταν γνωρίζω, με ζωντανή πίστη, ότι είμαι ένα με τον Κύριο Ιησού και ότι ο Κύριος ο Ίδιος ζει μέσα μου και ότι παραμένει και μεταφέρει μέσα μου αυτή τη νίκη που ο Ίδιος κέρδισε, τότε ο σατανάς δεν έχει δύναμη επάνω μου. Η νίκη «με το Αίμα του Αρνίου» είναι η δύναμη της ζωής μου.

Μόνον αυτή η νίκη μπορεί να εμπνεύσει κουράγιο και χαρά μέσα στον αγώνα. Σκεφτόμενος τη φοβερή δύναμη του εχθρού, την άγρυπνη παρακολούθησή του, τον τρόπο με τον οποίο έχει κάνει κατοχή σε ο,τιδήποτε πάνω στη γη πειράζοντάς μας, μπορεί ίσως να ειπωθεί – όπως νομίζουν μερικοί χριστιανοί – ότι ο αγώνας είναι πολύ σκληρός, ότι δεν είναι δυνατόν να ζούμε πάντα κάτω από τέτοια πίεση, ότι η ζωή είναι αδύνατη. Αυτό στην πραγματικότητα είναι αλήθεια, εάν εμείς με την αδυναμία μας είχαμε να αντιμετωπίσουμε τον εχθρό, ή να κερδίσουμε τη νίκη με τις δικές μας δυνάμεις. Αλλά δεν είναι αυτό που καλεστήκαμε να κάνουμε. Ο Ιησούς είναι ο Νικητής, έτσι χρειάζεται μόνον να έχουμε την ψυχή μας γεμάτη από το ουράνιο όραμα της απομάκρυν-

σης του σατανά από τον ουρανό, γεμάτοι με την πίστη στο αίμα, που ο Ίδιος ο Ιησούς κατέκτησε και με την πίστη ότι Αυτός ο Ίδιος είναι μαζί μας, να μας διατηρήσει με τη δύναμη και τη νίκη του Αίματός Του. Τότε κι εμείς θα «*υπερνικούμε, διαμέσου Εκείνου που μας αγάπησε*» (Ρωμ. 8:37).

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ Κωδικός 5027

Είναι μία Χριστιανική εφημερίδα που κυκλοφορεί σε 1.500 φύλλα κάθε δύο μήνες.

Ιδιοκτήτης : Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης.

Εκδότης: Π.Χυδέρη-Προκοπίου.

Αποστέλλεται δωρεάν σε όποιον τη ζητήσει. Συντηρείται από δωρεές φίλων και αναγνωστών.

Παράκληση οι δωρεές να στέλνονται στην υπεύθυνη έκδοσης :

Ξένια Χυδέρη-Προκοπίου

Ταχ. Θυρ. 90, 19011 Αυλώνας

E-mail : xeniaprocopiou@gmail.com

Πρώτα απ' όλα ζήτα το Θεό

«Μέσα στη θλίψη μου στον Κύριο φώναξα και μ' αποκρίθηκε» Ψαλμ. 120:1

Ανέκαθεν ήμουν στενόχωρος τύπος. Όταν όμως έγινα χριστιανή νόμιζα πως δε θα χρειαζόταν πια ν' ανησυχήσω ή να φοβηθώ για κάτι. Όταν αυτό δε συνέβη, άρχισα ν' αναρρωτιέμαι πού ήταν το λάθος μου. Η ιστορία του Ηλία με βοήθησε ν' απαντήσω στο ερώτημά μου. Ο Ηλίας εμπιστευόταν μέρα με τη μέρα το Θεό για την επιβίωσή του κι έζησε πολλά θαύματα. Τον τάισαν τα κοράκια, έφαγε το ψωμί της χήρας από το πιθάρι με το αλεύρι και το δοχείο με το λάδι που δε λιγόστευαν κι είδε το νεκρό αγόρι ν' ανασταίνεται.

Αν και είχε ζήσει όλα τα προηγούμενα, εντούτοις κυριεύτηκε από φόβο όταν άκουσε πως η Ιεζάβελ ορκίστηκε να τον σκοτώσει. Ο Ηλίας στηρίχτηκε στη δική του δύναμη και στο τέλος προσευχήθηκε να πεθάνει. Μόνο όταν ζήτησε το Θεό μπόρεσε ν' αναπαυτεί.

Ήταν για μένα ενθάρρυνση να δω ότι ο φόβος και η ανησυχία είναι κοινά και φυσιολογικά συναισθήματα. Συνειδητοποίησα επίσης πως δεν πρέπει να εστιάζω τις προσπάθειές μου στο να καταπνίξω αυτό που νιώθω, αλλά πρέπει πρώτα να εκζητώ το Θεό. Ο Κύριος δεν υπόσχεται να μας σώσει από κάθε δυσκολία, υπόσχεται όμως πως θα αποκριθεί όταν Τον φωνάζουμε και θα μας δώσει δύναμη να ζήσουμε μέσα στη δυσκολία. Όταν θυμόμαστε να ζητήσουμε τη βοήθειά Του, τότε απολαμβάνουμε μια ασύλληπτη ειρήνη!!!

Ας προσευχόμαστε ο Κύριος να μας βοηθά ώστε να στρέφουμε τα μάτια μας σ' Εκείνον όταν οι καταστάσεις μάς πνίγουν και όταν θέλουμε να φύγουμε μακριά, να επιλέγουμε να τρέξουμε προς το Θεό!

Δύναμη στην αδυναμία μου

“Και μην προσαρμόζεστε στον τρόπο ζωής του κόσμου αυτού, αλλά να μεταμορφώνεστε καλλιεργώντας έναν καινούργιο τρόπο σκέψης, έτσι ώστε να διακρίνετε εξετάζοντας, ποιο είναι το θέλημα του Θεού, που είναι καλό και ικανοποιητικό και τέλειο.” Ρωμ.12:2

Κάποιος πιστός άνθρωπος του Θεού διηγείτο : «Η αδυναμία μου είναι πολύ μεγάλη, οι δυνάμεις μου δεν φθάνουν ούτε στο ένα δέκατο από αυτές που είχα εδώ και μήνες. Αλλά είμαι τόσο γερός, όσο ο Θεός κρίνει ότι πρέπει να είμαι και επιθυμώ το θέλημα Του και τίποτε άλλο εκτός από το θέλημά Του. Ο θαυμαστός πατέρας μας, γεμάτος αγάπη, ετοιμάζει κάθε τι που μας αφορά. Όλα! Και τα σχέδιά Του είναι τα καλύτερα. Θα το δούμε αυτό όταν θα είμαστε στο τέλειο φως, τότε θα χαιρόμαστε για τα σχέδιά Του και θα Τον ευχαριστούμε για καθένα από αυτά.»

Είθε η πίστη μας να Τον τιμά, εμπιστευόμενοι στην αγάπη Του, που είναι πιστή κατά τέτοιο τρόπο ώστε, ακόμη και χωρίς να καταλαβαίνουμε, η καρδιά μας να μπορεί να χαιρείται ήδη για όλα όσα Αυτός μας στέλνει και να Τον ευχαριστούμε γι' αυτά!

Διατήρησε τη φλόγα!

«Η φωτιά θα καίει παντοτινά επάνω στο θυσιαστήριο· δεν θα σβηστεί» (Λευ. 6:13)

Κράτα το θυσιαστήριο της προσωπικής προσευχής αναμμένο. Αυτή είναι η πραγματική ζωή κάθε ευσέβειας. Το προσωπικό και οικογενειακό θυσιαστήριο δανείζονται τη φωτιά τους από εδώ, γι' αυτό ας διατηρείται αναμμένο. Η μυστική αφιέρωση είναι η ουσία, η απόδειξη και το βαρόμετρο της ζωτικής και δοκιμαστικής θρησκείας.

Θυσίασε εδώ το πάχος, δηλαδή το καλλίτερο μέρος των θυσιών σου. Οι προσωπικές σου ώρες με το Θεό ας είναι ομαλές, συχνές και ήσυχες. Η αποτελεσματική προσευχή χρησιμεύει πολύ. Έχεις κάτι για να προσευχηθείς; Ας προτείνουμε την εκκλησία, τη διακονία, την ίδια σου την γυχή, τα παιδιά σου, τις σχέσεις σου, τους γείτονές σου, τη χώρα σου και την εξάπλωση του Λόγου του Θεού σ' όλο τον κόσμο.

Ας εξετάσουμε τον εαυτό μας σ' αυτό το σημαντικό θέμα. Μπλέκουμε με την χλιαρότητα στην προσωπική μας αφιέρωση; Η φωτιά της αφιέρωσης καίει αμυδρά στην καρδιά μας; Εάν ναι, ας ζυπνήσουμε από αυτό το σημάδι της παρακμής και ας πάμε με δάκρυα να εκζητήσουμε το Πνεύμα της χάρης και της προμήδειας. Ας ξεχωρίσουμε ειδικές περιόδους για έκτακτη προσευχή. Διότι εάν η φωτιά χαμηλώσει κάτω απ' τις στάχτες της κοσμικής συμφωνίας, θα σκοτεινιάσει τη φωτιά του οικογενειακού θυσιαστηρίου και θα μειώσει την επιρροή μας τόσο στην εκκλησία όσο και στον κόσμο.

Επίσης, το θέμα αυτό αναφέρεται στο θυσιαστήριο της καρδιάς. Ο Θεός αγαπάει να βλέπει τις καρδιές των παιδιών του να λάμπουν απ' Αυτόν. Ας δώσουμε στο Θεό την καρδιά μας, να αστράφτει από αγάπη και ας ζητήσουμε τη χάρη Του, ώστε η φωτιά να μη σβήσει ποτέ, γιατί δε θα καίει εάν ο Κύριος δεν τη διατηρήσει αναμμένη.

Πολλοί εχθροί θα επιχειρήσουν να την εξαφανίσουν, αλλά εάν το αόρατο Χέρι πίσω απ' τον τοίχο, εκχύσει πάνω της το δείο λάδι, θα φωτίσει περισσότερο και περισσότερο. Ας χρησιμοποιήσουμε κείμενα της Γραφής ως καύσιμο για τη φωτιά της καρδιάς μας – είναι ζωντανά κάρβουνα. Και πάνω απ' όλα, ας μείνουμε μόνοι με τον Ιησού.

“Εγώ είμαι μαζί σου, μη φοβάσαι. Εγώ είμαι ο Θεός σου, μην τρομάξεις. Θα ε' εμεχύσω, θα σε βοηθήσω, θα σε στηρίξω με το δίκαιο χέρι μου, το δυνατό. Θα ντραυούν και θα γίνουν καταγέλαστοι όλοι όσοι είναι εναντίον σου αρρημένον, θα εκλείψουν και δ' αφανιστούν όσοι μ' εβένα αντιδικούν. Θ' ανακηθήεις εκείνους ιδου σε μάχονται, αλλά δε θα τους βρεις. Θα εκλείψουνε και θα χαθούν όσοι σε ιωλεμούνε. Γιατί εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σου, ιδου αυ' το δεξι' σου χέρι σε κρατώ, και ιδου σου λέω: Μη φοβάσαι, έρχομαι να σε βοηθήσω εγώ.»

Ησαΐας 41:10-13

Λάδι για τα μεσάνυχτα

«Δώστε μας από το λάδι σας, επειδή τα λυχνάρια μας σβήνουν. ...Μήπως και δεν φτάσει για μας και για σας...» (Ματθ. 25: 8-9).

Το λάδι, όταν χρησιμοποιείται στην Αγ. Γραφή από την πνευματική πλευρά, σημαίνει πάντοτε το χρίσμα της παρουσίας του Θεού πάνω σε μια ζωή. Στους καιρούς της Παλαιάς Διαθήκης, όταν ο Θεός έδινε εντολή σε κάποιον για μια συγκεκριμένη αποστολή, λάδι χυνόταν πάνω στο κεφάλι του, σαν σημάδι της παρουσίας του Θεού μαζί του. Οι ιερείς χρίζονταν με λάδι, και αποτελούσε σοβαρή αμαρτία να παραβιαστεί αυτή η ιερή εμπιστοσύνη.

Στην Καινή Διαθήκη ο Θεός λέει: «*Εσείς, όμως, είστε «γένος εκλεκτό, βασιλείο ιεράτευμα, έθνος άγιο», λαός τον οποίο ο Θεός απέκτησε, για να εξαγγείλετε τις αρετές Εκείνου, ο οποίος σας κάλεσε από το σκοτάδι στο θαυμαστό Του φως»* (Α' Πετ. 2:9). Πάλι στην Αποκάλυψη 1:6: «...και ο Οποίος μάς έκανε βασιλιάδες, και ιερείς στον Θεό και Πατέρα Του, σ' Αυτόν είθε να είναι η δόξα και η κυριαρχική εξουσία στους αιώνες των αιώνων. Αμήν». Είναι πολύ βαριά η ευθύνη να είσαι χριστιανός της Καινής Διαθήκης. Το να αποτύχουμε να εφαρμόσουμε στη ζωή μας το άμεσο και φρέσκο χρίσμα του Αγίου Πνεύματος πάνω στην καθημερινότητά μας, είναι καταστροφικό.

Τι μπορεί να σκεφτεί ο Κύριος για μας, την αναγνωρισμένη εκκλησία Του, όταν βλέπει λάθος διδασκαλίες και δόγματα του διαβόλου να κηρύττονται επιθετικά σ' όλο τον κόσμο και να σκορπάνε το μήνυμα της καταδίκης, ενώ εμείς τεμπελιάζουμε και κοιμόμαστε και επιτρέπουμε το λάδι μας να σωθεί; Τα λόγια του κειμένου μας είναι τραγικά θλιβερά. Η παραβολή των δέκα παρθένων δεν έχει καμία σχέση με τις λάθος θρησκείες ή με αμαρτωλούς που είναι έξω από την εκκλησία. Απεικονίζει τη στάση των «παρθένων» κατά τον ερχομό του Ιησού. Δυστυχώς, κάποιες δεν είδαν την ανάγκη ενός έξτρα δοχείου με λάδι, μέχρι που ήταν πολύ αργά! Ωστόσο, δεν είναι σκοπός του συγγραφέα να μείνει σ' αυτή τη θλιβερή κατάσταση. Επιθυμία μου είναι να φωνάξω δυνατά ότι ακόμη υπάρχει μία βαθειά και σταθερή και υπερχειλίζουσα πηγή λαδιού. Το Άγιο Πνεύμα δεν έχει αφήσει αυτό τον κόσμο, ούτε έχει αποσύρει την πρόσβαση στο θρόνο του ελέους.

Η μεγάλη ανάγκη των ημερών μας, μέσα και έξω από την εκκλησία, είναι για ψυχές που θα διαχωριστούν με άγια σφοδρότητα από την πιεστική νάρκη αυτής της γενιάς και θα ξοδέψουν χρόνομόνες τους με το μόνο Δότη αυτού του ανεκτίμητου ελαίου. Ο Ιησούς ποτέ δεν μας έδωσε το παράδειγμα του να ανατρέχουμε στη χάρη του χθες. Παρόλο που η καρδιά Του ήταν τόσο καθαρή, που ήταν τόσο αφιερωμένος στην αποστολή Του, που τα κίνητρά Του ήταν τόσο άμεμπτα, Εκείνος έβρισκε το χρόνο από τις πιεστικές ανάγκες που Τον περιτριγύριζαν, να βρεθεί μόνος με τον Ουράνιο Πατέρα Του. Μερικές φορές ο ύπνος έπρεπε να παραμεριστεί, άλλες φορές εσκεμμένα απο-

μακρυνόταν από το πλήθος, αλλά ό,τι και αν Του κόσιζε, διατηρούσε το χρίσμα στη ζωή Του. Αυτές οι ήσυχες ώρες μοναξιάς με το Θεό, εκχέουν λάδι στην ψυχή που έχει μάθει να περιμένει. Το να περιμένεις ενώπιον του Θεού αποτελεί αδυναμία στη σημερινή εποχή. Ο σατανάς έχει τέλεια προγραμματίσει το στυλ της μεταμεσονύχτιας ζωής, ώστε να βρεις λίγο ή καθόλου λάδι, ακόμη κι αν το αναζητήσεις. Αλλά δεν είναι απαραίτητο να σου σωθεί το λάδι.

Ένας Αφρικανός ευαγγελιστής συνειδητοποίησε ότι αδυνάτιζε και οι δυνάμεις του ελαττώνονταν. Παραμέρισε όλα τα σχέδιά του, πήρε ένα μπουκάλι νερό και τη Βίβλο του, και τρύπωσε σε μια σπηλιά για να βρει «έλαιο». Είκοσι μία μέρες αργότερα βγήκε με αυτό το έλαιο που τον είχε πλημμυρίσει, και τελικά, το μετέδωσε και στους άλλους.

Ω, Κύριε, δώσε μας το έλαιο, όχι μόνο στα λυχνάρια μας, αλλά γέμισε επίσης και τα δοχεία μας! Ο κόσμος έξω, όπως επίσης και η εκκλησία μέσα, υποσυνείδητα φωνάζουν για έλαιο. Όταν οι πιέσεις αυτού του μεταμεσονύχτιου σκοταδιού αρχίσουν πραγματικά να καταποντίζουν και να ξυπνούν αυτή τη γενιά που κοιμάται, ΠΡΕΠΕΙ να έχουμε έλαιο γι' αυτούς. Και μπορούμε! Δεν υπάρχει διάκονος, ή υπεύθυνος Κυριακού σχολείου, ή διδάσκαλος, ή ιεραπόστολος, ή κοσμικός, που δεν μπορούν τώρα να πάνε «σ' αυτούς που πουλάνε και ν' αγοράσουν» για τον εαυτό τους (Ματθ. 25:9). Η ελπίδα που προσφέρθηκε στην Εκκλησία της Λαοδικείας ήταν: «*Σε συμβουλεύω να αγοράσεις από Μένα χρυσάφι δοκιμασμένο από τη φωτιά...*» (Αποκ. 3:18).

Για χάρη του Ιησού και για χάρη των κεκοιμημένων ψυχών τριγύρω μας, εμείς που γνωρίζουμε ότι υπάρχει έλαιο, ας αφήσουμε οτιδήποτε αναγκαίο μέχρι να γεμίσουμε μ' αυτό από ψηλά. Πώς μπορούμε να διατηρηθούμε καθαροί με την καρδιά του Ιησού εάν δεν το κάνουμε; Τα αναγκαία μέσα για να έχουμε ένα αγγείο γεμάτο από έλαιο, τοποθετούν συχνά την ψυχή αντιμέτωπη σε κριτική, παρεξηγήσεις, περιφρόνηση, έλλειψη δημοτικότητας, και σε άλλες καταστάσεις που είναι δυσάρεστες στον ανθρώπινο χαρακτήρα. Αυτή η ψυχή συχνά θα νιώθει ότι κάνει κάποια πλήθη στεναχωρημένα στο σημείο που εκείνη νιώθει μη ευπρόσδεκτη. Αλλά καλλίτερα ν' αντιμετωπίσει όλα αυτά, παρά ν' αντιμετωπίσει τη ντροπή της έλλειψης του χρίσματος του Αγίου Πνεύματος, όταν αυτό είναι που χρειάζεται περισσότερο από ποτέ.

Ευχαριστούμε το Θεό για την ατέλειωτη προμήθεια του ελαίου-χρίσματος από ψηλά. Αυτοί που οι καρδιές τους φλέγονται με την αγάπη Του, δεν πρέπει να σταματούν να φωνάζουν δυνατά για την αδύναμη εκκλησία γύρω τους. Δεν είναι μάταιο. Δεν είναι μια χαμένη υπόθεση. Δεν είναι πολύ αργά ν' αναζωογονηθεί, η εκκλησία και να αναζωογονηθεί πάλι με άγια φωτιά και πάθος. Εμείς που είμαστε της ημέρας, ας σηκωθούμε και ας καλέσουμε το Θεό μέχρι να περιβληθούμε ακόμη μια φορά με έλαιο για αυτή τη μεταμεσονύχτια ώρα.

Πάνω στο γεφύρι

«*Να υποτάσσετε ο ένας στον άλλο με φόβο Χριστού*» Εφεσ. 5:21

Όταν δύο κατσίκες συναντηθούν από αντίθετες κατευθύνσεις πάνω σ' ένα στενό γεφύρι, πώς συμπεριφέρονται; Καμιά τους δε μπορεί να κάνει όπισθεν, μαζί δεν χωρούν να περάσουν, κι αν αρχίσουν να κερατίζουν η μία την άλλη, θα πέσουν και οι δύο μέσα στο νερό και θα πνιγούν. Έτσι, από ένστικτο ξέρουν τι να κάνουν. Η μία από τις δύο ζαπλώνει κάτω κι αφήνει την άλλη να περάσει από πάνω της. Μετά σηκώνεται κι αυτή και μ' αυτόν τον τρόπο περνούν και οι δύο τη στενή γέφυρα.

Αυτό που τα ζώα με το ένστικτο ξέρουν και τόσο σοφά κάνουν, εμείς οι άνθρωποι τόσο πολύ δυσκολευόμαστε να το εφαρμόσουμε. Ακόμη και εμείς, που φέρουμε το όνομα του Χριστού και λέμε πως Τον αγαπάμε και Τον υπακούμε, πόσες φορές επιμένουμε στο δικό μας, που μπορεί βέβαια να είναι και δίκαιο. Μα δεν θα βάλουμε το δίκιο μας πάνω από τον αδελφό μας. Δεν θα πρέπει να έρδουμε σε αντιπαράθεση, και πολύ περισσότερο σε ρήξη, για οποιονδήποτε λόγο. Ας προτιμήσουμε να ζημιωθούμε, να χάσουμε, να αδικηθούμε «*Αφήστε πια πως ακόμα και το γεγονός και μόνο ότι έχετε αντιδικίες μεταξύ σας αποτελεί κιόλας τέλεια αποτυχία σας! Και γιατί δεν προτιμάτε να αδικείτε; Γιατί δεν προτιμάτε καλύτερα να ζημιώνεστε;*» (1 Κορ. 6:7). Ας αφήσουμε τον άλλον να περάσει από πάνω μας! Προσωρινά θα φαίνεται ότι νικηθήκαμε, ότι μας πατάνε κάτω, μα στην πραγματικότητα η αγάπη του Χριστού θα θριαμβεύσει, ο Θεός θα δοξαστεί, όλος ο Ουρανός θα πανηγυρίζει με μια τέτοια συμπεριφορά. Μας συμφέρει να χάσουμε προς το παρόν, για να κερδίσουμε τον αδελφό μας και την ευλογία του Κυρίου μας. Με την υποχώρησή μας αυτή μπορεί να βοηθήσουμε τον αδελφό μας να προοδεύσει πνευματικά, να στερεωθεί στην πίστη και να καταλάβει τι ο Θεός θέλει. Αλλά κυρίως θα έχουμε εμείς οι ίδιοι προχωρήσει σε αγάπη, σε ταπείνωση, σε αγιασμό, κάτι που δεν συγκρίνεται με κανένα υλικό απόκτημα και καμιά απόδοση δικαιοσύνης.

Ξύπνα, Εκκλησία του Θεού!

Μια μεγάλη κραυγή αγωνίας υψώνεται από έναν άρρωστο και ετοιμοθάνατο κόσμο, ενώ η εκκλησία του Χριστού κοιμάται. Τα διάφορα κακά γεγονότα – αυξανόμενοι σεισμοί, ανατραπείσες κυβερνήσεις, η κατάρρευση της ηθικής – έχουν γίνει πλέον συνηθισμένα και δυστυχώς κανείς δεν ανησυχεί!

Πρέπει να ξυπνήσουμε και να συνειδητοποιήσουμε ότι «*ο χρόνος είναι λίγος*». Ο Απόστολος Παύλος προειδοποίησε σχετικά με την έλλειψη ενδιαφέροντος και αδιαφορίας, συμπεριλαμβανοντας τον εαυτό του στις λέξεις: «*Ας μην κοιμόμαστε*» (Α' Θεσσαλ. 5:6).

Χριστιανέ πιστέ, τι βρίσκουμε στο έργο του Κυρίου στον κόσμο σήμερα; Βρίσκουμε νωθρότητα και λήθαργο. Βρίσκουμε μια επικίνδυνη αγάπη για καλοπέραση και ένα επικίνδυνο πνεύμα μιας απρόσεκτης αδιαφορίας για τις εντολές του Θεού, ενώ οφείλουμε να Τον εκζητήσουμε μέχρις ότου έλθει και βρέξει δικαιοσύνη επάνω μας (Ωσηέ 10:12).

Πίσω από αυτές τις καταστάσεις του άμβωνα και του ακροατηρίου, βρίσκονται η αγάπη για την ευκολία, η αγάπη για τον εαυτό μας και η αγάπη για τα πράγματα αυτής της ζωής, η οποία αντί να ενδυναμώνει τα παιδιά του Θεού, ώστε να μάχονται τον καλόν αγώνα της πίστης, αντιθέτως τους κάνει να βρίσκουν διαρκώς δικαιολογίες για τη νωθρότητα και τη χαλαρότητα που τους διέπει.

Οι κήρυκες και οι άνθρωποι ενδιαφέρονται πολύ περισσότερο για την ευκολία του δικού τους σπιτιού, την αφθονία του δικού τους τραπέζιου και τον στολισμό της δικής τους σάρκας, παρά για τις φοβερές καταστάσεις της εκκλησίας και του κόσμου σήμερα.

Γι' αυτό το λόγο, η κλήση του Αγίου Πνεύματος για προσευχή περνάει απαρατήρητη. Οι συγκεντρώσεις προσευχής εγκαταλείπονται. Παντού, τα παιδιά του Θεού βρίσκονται μέσα στις ανέσεις τους καθισμένοι στο σπίτι μπροστά από μία τηλεόραση ή ένα κομπιούτερ και γενικώς απασχολημένοι με το κυνήγι των δικών τους επιδιώξεων, όπως ήταν οι άνθρωποι στις ημέρες του Νώε οι οποίοι έδειχναν πλήρη αδιαφορία στις προειδοποιήσεις της κρίσης του Θεού και στο να κάνουν ότι πρέπει ώστε να αποφύγουν την επικείμενη οργή Του!

Η εμφατική διακήρυξη του Θεού είναι ΑΛΙΜΟΝΟ, σ' αυτούς που μένουν αμέριμνοι στη Σιών! (Αμώς 6:1). Αλίμονο, σ' αυτούς που δεν θα προσέξουν, και δε θα λάβουν σοβαρά τις προειδοποιήσεις για να φύγουν από τις ανώφελες μέριμνες της ζωής και να Τον ζητήσουν με

όλη τους την καρδιά, διότι τότε σίγουρα θα καταλάβουν τι σημαίνει το ΑΛΙΜΟΝΟ του Θεού, όταν δηλαδή αρχίσει η κρίση από τον οίκο του Θεού! (Λουκ. 21:34-36, Α' Πέτ. 4:17).

Εξαιτίας της άνεσης στη Σιών, υπάρχει μία πνευματική ερήμωση στον κόσμο. Όταν τα παιδιά του Θεού παύσουν να είναι επιθετικά στο έργο και στη μαρτυρία τους για το Θεό, η εκκλησία παρασύρεται στην τυπολατρία και ο κόσμος παρασύρεται στην απιστία. Δυστυχώς μια καλοβολεμένη εκκλησία δημιουργεί πάντοτε έναν άπιστο κόσμο!

Εάν καλύπτουμε ή δικαιολογούμε ή δικαιώνουμε τις αμαρτίες της χλιαρότητάς μας, ή οποιαδήποτε άλλη αμαρτία, τότε δεν πρόκειται να ευημερήσουμε (Παρ. 28:13, Α' Ιωαν. 1:9). Αλλά, αντιθέτως, εάν ταπεινώσουμε τον εαυτό μας κάτω από το κραταιό χέρι του Θεού και εξομολογηθούμε ότι δεν ζητήσαμε πρώτα τη βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη Του, αλλά στεκόμασταν με «μισή καρδιά» και χλιαρότητα απέναντι σε κάθε εντολή του Θεού που τόνιζε το κατεπείγον της σημερινής κατάστασης, τότε μόνο θα βρούμε χάρη και έλεος από το Θεό για βοήθεια σε καιρό ανάγκης (Ματθ. 6:33, Ιερ. 29:13, Εβρ. 4:14-16).

Τώρα είναι η τελευταία ώρα. Για να συγκεντρώσουμε πολύτιμο καρπό από τη γη πριν την επερχόμενη καταιγίδα της κρίσης του Θεού, αυτό απαιτεί ηρωικές προσπάθειες και μεγάλες θυσίες του εαυτού μας!

Ας προσευχηθούμε με θέρμη: «*Κύριε, εάν δικαιολογώ τον εαυτό μου αντί να τον προσφέρω ζωντανή θυσία σε Σένα, εάν Σε απογοητεύω, Κύριε, ακόμη και στο ελάχιστο, εάν υπολείπομαι, συγχώρεσέ με και σε παρακαλώ εργάσου μαζί μου. Λύγισέ με, σύντριψέ με και μην απομακρύνεις το χέρι Σου, μέχρι ν' αδειάσω από τον εαυτό μου και την αμαρτία, και γεμίσω από την πληρότητα της παρουσίας Σου!*»

Ο Κύριος μάς έδωσε εντολή να εξαγοράσουμε τον καιρό γιατί οι μέρες είναι πονηρές (Εφεσ. 5:16). Μας διέταξε να πραγματευθούμε μέχρι να επιστρέψει (Λουκ. 19:13). Όταν σταθούμε μπροστά στο εκθαμβωτικό φως της κρίσης του θρόνου του Θεού για να δώσουμε λογαριασμό για το πώς εξαγοράσαμε τον καιρό μας, τη δύναμή μας, τα χρήματά μας και τα ταλέντα μας, ζητώντας πρώτα τη βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη Του, μακάρι να ειπωθεί σ'εμάς: «*Εύγε, δούλε αγαθέ, και πιστέ....μπες μέσα στη χαρά τού Κυρίου σου*» (Ματθ. 25:21).

Ο Λόγος του Θεού φωτίζει σαν φάρος σε μια σκοτεινή ώρα

Τα πρώτα λόγια του Θεού που έχουν γραφεί για εμάς είναι: «*Ας γίνει φως*» (Γεν 1:3). Πόσο σημαντικό είναι το φως! Το φως δείχνει το δρόμο που πρέπει να πάρουμε. Διασκορπίζει το φόβο και τον κίνδυνο του σκοταδιού. Αναπαύει, δημιουργεί χαρά και καθησυχάζει. Δημιουργεί ζωή και αύξηση.

Το κακό αγαπά το σκοτάδι. Ευδοκίμει στο σκοτάδι. Μόνο ο ερχομός του Φωτός μπορεί να διασκορπίσει το σκοτάδι. Γι' αυτόν το λόγο, πόσο είναι σημαντικό, να κρατάμε ψηλά το φως του Λόγου του Θεού σ' αυτή την ώρα που μεγαλώνει το σκοτάδι!

Ο Λόγος του Θεού δεν είναι σαν ένας φακός που τρεμοπαίζει και που μπορεί να σβήσει οποιαδήποτε στιγμή. Είναι μια Αιώνια Φλόγα διαφυλαγμένη από έναν Αιώνιο Θεό, διαφυλαγμένη με όλη της την ομορφιά και τη φωτεινότητα και τη ζωτικότητα τώρα και για πάντα!

Ευχαριστούμε το Θεό για τη μεγάλη διασπορά του Λόγου του Θεού που συνεχίζεται σήμερα, μέσω του τύπου, του ραδιοφώνου, και της τηλεόρασης, μέσω αγγελιοφόρων με ζήλο, που τον διανέμουν με φοβερή ταχύτητα σ' όλο τον κόσμο. Ωστόσο το σκοτάδι έρχεται απειλητικά και αργά! Με την αύξηση του πνεύματος του ατιτίχριστου, γίνονται μεγαλύτερες προσπάθειες για να καταργήσουν το Λόγο του Θεού, είτε με το να κάνουν τη Βίβλο ένα απαγορευμένο βιβλίο, είτε με το να της αλλάζουν ύψουλα το πραγματικό της νόημα και τη δύναμη.

Αλλά οι δυνάμεις του σκότους δε μπορούν να πάρουν το Λόγο του Θεού που έχει φυτευτεί βαθιά μέσα στις καρδιές των παιδιών του Θεού! Γι' αυτούς που τον

«*τρώνε*» καθημερινά, γίνεται ένα αναπόσπαστο μέρος της ύπαρξής τους. Ακόμη κι αν η Βίβλος αρπαχθεί από τα χέρια τους, ο Λόγος του Θεού δε μπορεί να αφαιρεθεί μέσα από την καρδιά τους!

Ο έντυπος Λόγος του Θεού, χριστιανέ φίλε, αποτελεί ακόμη το προνόμιό μας όχι μόνο να τον έχουμε, και να τον αγαπούμε, και να τον ακολουθούμε, αλλά και να τον μοιραζόμαστε με πάρα πολλούς στον κόσμο που ψηλαφούν στο σκοτάδι! Ω, ευχαριστούμε το Θεό! Ας μην πάρουμε αυτό το προνόμιο ελαφρά. Ας κρύψουμε το Λόγο του Θεού στις καρδιές μας με τη συχνή ανάγνωση και την αποστήθιση εδαφίων. Ας εκμεταλλευτούμε το προνόμιο των σημερινών μεγάλων ευκαιριών να διανεμούμε το Λόγο ευρέως.

Ας θυμόμαστε: τα κτίρια θα καταρρεύσουν, οι πόλεις θα γίνουν στάχτη, οι πολιτισμοί θα εκλείψουν, αλλά ο Λόγος του Θεού θα παραμείνει για πάντα! Έτσι, ας επενδύσουμε έξυπνα! Ας βάλουμε την καρδιά, την ψυχή, το χρόνο, τη δύναμη και τα χρήματα μας στο να αποστέλλουμε στον κόσμο μας τον ευλογημένο Λόγο της Αιώνιας Ζωής!

Πόσο σημαντικό είναι εμείς οι χριστιανοί να πηγαίνουμε παντού κηρύττοντας τον Αληθινό Λόγο του Θεού! Ας προσευχόμαστε, ώστε ο Θεός να μας οδηγήσει σε καρδιές με «*καλή γη*», έτσι ώστε ο σπόρος που σπέρνεται να φέρει πολύ καρπό (βλ. Ματθ. 13:8). Αλλά, ας σπέρνουμε με σοφία, γνωρίζοντας ότι αυτός που «*σπέρνει φειδωλά, φειδωλά και θα θερίσει κι αυτός που σπέρνει με αφθονία, με αφθονία και θα θερίσει*» (Β' Κορ. 9:6).

Ερωτήσεις αυτοεξέτασης

Αυτές είναι 22 ερωτήσεις των μελών της εκκλησίας που ανήκε ο John Wesley, τις οποίες ρωτούσαν στον εαυτό τους, ως μέρος της καθημερινής τους αφιέρωσης.

1. Συνειδητά ή ασυνείδητα, δημιουργώ την εντύπωση ότι είμαι καλλίτερος από αυτό που πραγματικά είμαι;

2. Είμαι τίμιος σε όλες μου τις πράξεις και λέξεις, ή υπερβάλλω;

3. Μεταφέρω, δήθεν εμπιστευτικά, σε άλλους, ότι μου ειπώθηκε εμπιστευτικά;

4. Μπορούν να με εμπιστευθούν;

5. Είμαι δούλος στη μόδα, στους φίλους ή στις συνήθειες;

6. Είμαι ενσυνείδητος, μεμψιμοιρης, ή δικαιολογώ τον εαυτό μου;

7. Ζωοποιήθηκε η Βίβλος μέσα μου σήμερα;

8. Δίνω κάθε μέρα χρόνο να μιλήσω για τον εαυτό μου;

9. Απολαμβάνω την προσευχή;

10. Πότε τελευταίαμίλησα σε κάποιον για την πίστη μου;

11. Προσεύχομαι για τα χρήματα που ξοδεύω;

12. Πέφτω στο κρεβάτι στην ώρα μου και σηκώνομαι στην ώρα μου;

13. Είμαι ανυπάκουος σε κάτι στο Θεό;

14. Επιμένω να κάνω κάτι για το οποίο με ελέγχει η συνείδησή μου;

15. Νικιέμαι σε κάποιο μέρος της ζωής μου;

16. Είμαι ζηλιάρης, ακάθαρτος, κρίνω, είμαι οξύθυμος, μυγιάγγιχτος ή δύσπιστος;

17. Πώς ξοδεύω το χρόνο που μου περισσεύει;

18. Είμαι υπερήφανος;

19. Ευχαριστώ το Θεό που δεν είμαι σαν τους άλλους, ειδικά όπως ο Φαρισαίος που περιφρόνησε τον τελώνη;

20. Υπάρχει κάποιος που φοβάμαι, δεν μου αρέσει, τον οποίο αποκηρύσσω, κρίνω, για τον οποίο κρατώ μια δυσφορία ή περιφρόνηση;

21. Γκρινιάζω ή παραπονιέμαι συνεχώς;

22. Είναι ο Χριστός πραγματικός για μένα;

Το εδάφιο για τη νέα χρονιά
 “*Στον Κύριο ελπίζει η ψυχή μας· Αυτός βοηθός μας και προστασία μας!*”

Χάρη σ' Εκείνον χαιρέται η καρδιά μας· αφού εμπιστευόμαστε στην άγια παρουσία Του. Ας έρθει, Κύριε, πάνω μας η αγάπη σου, καθώς εμείς ελπίζουμε σ' Εσένα” Ψαλμ.33:20-22

Καθώς άλλη μία χρονιά έφθασε με τη χάρη και το έλεος του Ουράνιου Πατέρα μας στο τέλος της, ευχόμαστε σε όλους τους αδελφούς και φίλους αναγνώστες
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΤΟ 2017,
 όπου δεν θα σταματήσουμε να έχουμε το βλέμμα μας στραμμένο στον Ουρανό, απ' όπου θα έρθει η βοήθειά μας, γιατί μόνο εκεί βρίσκεται η αστείρευτη ελπίδα μας

Η Υπεύθυνη Σύνταξης